

Gyerekkorom

Először csak a konyha lett olyan,
a szag, a pára,
minden ragadt,
apám főztje magától odaégett,
vagy belül nyers maradt,
boszorkány nélkül is
boszorkánykonyha,
tényleg, mint a mesékben,
de nem a vasárnapi asztalon,
még jó, hogy nálunk nem volt vasárnap,
vagy volt egy cafat,
kint a spájzban fellógatva,
penészesen, kiszikkadva,
ki is vágtuk hátra a gazba,
egy nejlonba becsavarva
a többi ünneppal együtt.

Hónapokig eljártunk még
leselkedni, újat lopni,
aztán inkább nem ünnepeltünk.

Az utolsó karácsonyt apám
már novemberben kidobta
annyira rohadt volt,
anyám mondta volna,
hogy de az még ép belül,
csak le kell vágni a megromlott részeket,
mondtam is apámnak, hogy: anyám...
de apám erre dühös lett,
és dühében szétvágta az egészet,
végignéztem, nem szóltam semmit,
a karácsony alatt feküdt a születésnapom,
arccal lefelé fordítva,
így apám nem is láthatta,
meg sötét is volt már az udvaron,
sötét és hideg novemberi este,

nem égett a lámpa se,
a fejszéje jól meg volt élezve,
a gerincét már az első csapás eltörte,
de még élt pár hétig,
délutánonként kijártam hátra,
hogy megnézzem,
szomorúan nézett vissza rám,
az lett volna a tizedik évem, ha megéri,
de nem érte meg.

Először csak a konyha lett olyan,
miután anyám itt hagyott,
aztán olyan lett a hálószoba is.

Meglazultak fent a nappalok,
majd egyenként leszakadtak,
a fal mellett végig
feláztak az éjszakák,
a szétmálló vakolatban
lábamat fogdosta a hajnal,
hiába húztam a takaró alá,
fáztam, ha aludni akartam
a délutánokba bújtam,
de apám ezt gyűlölte bennem,
szerinte lusta vagyok és hálátlan,
nem értem mi a szeretet valójában,
ha érteném, nem mernék fázni,
ahogyan én se fázom,
mondta az üveggel a kezében,
és ha rajta kapott, átkergetett
a délutánból a reggelbe,
hogy ott aludjak,
ha már éjjel nem tudok,
büdös kölyök, mondta,
majd kitámolygott az erdőbe.



A nappalink bírta a legtovább,
bár nem is volt nappali,
csak egy huzatos aluljáró,
ahol apám koldult éjszakánként
anyám hátrahagyott szekrénye előtt,
ha azt hitte, hogy nem látom,
kinyitotta,
volt, hogy leborulva imádkozott
– ilyenkor templom lett a szoba,
hogy jöjjön vissza,
jöjjön vissza,
persze nem jött vissza soha.

Bennem a halál, benne az élet,
mondta zavartan, amikor rajtakaptam
anyám szakadt fényképével
és a melltartójával a kezében,
én egy hajnalból jöttem éppen,
ő ott ült a földön a fal tövében,
búzlótt és csupa kosz volt,
vittem neki teát meg egy csomag gyertyát,
mert megint november elseje volt,
és leszállt a köd,
és beborított minket.

Először csak a konyha lett rohadt verem,
kenyér mellé került a patkányméreg,
aztán a függönyök lezuhantak a mélybe,
a lámpa kormot szitált, ha égett,
anya már egy távoli bolygón lakott,
néha látszott a szemében,
hogy a bolygója még ívben kerüli a Napot,
apámmal felcsaptunk hát csillagásznak,
fürkésztük az éjszakákat,
de hiába mostuk a lepedőket,
és cseréltük a pelenkákat,
nem volt jó távcsövünk akkora sötéthez,
és anya elhagyta a Naprendszert.

A legszélén még rám köszönt egyszer,
hajnal volt, emlékszem,
a hangját alig hallottam,
hogy vagy kisfiam? – kérdezte,
jól vagyok, mondtam.

Temetés

Lassan megyünk utánad
a faszor lombjában
kattogó száraz ágak
lóg a nyár, mint a
megolvadt kátrány
az autópályazajban
mondatok futnak a fejemben
szalad a bogár a porban
most fogalmazom meg, hogy
mi voltál, mi nem voltál
és mi lesz az eztán
a lakk szagú, sötét koporsóban
lassan enged a ragasztó a szádban
meg lehet fulladni
ötven fok van

a sírnál alig van árnyék
eldobált papír zsebkendők körben
bekötött szájú zsákok arrébb
valami megmozdul belül
de senki se látja
te anya voltál nemrég
csak kinek az anyja?
minek az anyja?
a nevek és dátumok felcserélhetők
látom el is van írva a fejfád
szerető példás feleség
mondja a lelkész
de valaki egy nejlonnal zörög
a gödör alján.

A méhek titka

Az anyaméh nagyobb a dolgozónál,
aki dolgozik negyvenöt napig,
majd meghal titokban
egy virág szirmán.
Az anya évekig él,
de két év után kidobja a méhészt,
mert már nem szül hatékonyan,
mert már nem anya igazán.
A dolgozó világot jár negyvenöt napig,
és meghal valahol,
az anya a kaptárban vakon téntferog.
Petét rak egymás után a sötétben,
és a petékből dolgozók,
herék és anyák lesznek,
a herék basznak,
az anyákat két év után megölik.

Gueth Péter 1981-ben született Kaposváron. A Pápai Református Teológiai Akadémián szerzett teológus oklevelet, de nem lett lelkész. 2013-ban elnyerte az indonéz állam tanulmányi ösztöndíját, mellyel 2013–2014 között Yogyakartában tanult indonéz nyelvet és kultúrát. Közel három évig élt a Távol-Keleten, Indonéziában, illetve Vietnamban. 2012 óta publikál novellákat, tárcákat, tagja a Fialat Írók Szövetségének. Jelenleg első regényén dolgozik, melyből eddig két részlet jelent meg.